

GAST AAN HET WOORD 26 - WIM VAN MIDWOUD: CIMITERIUM OBLITUS

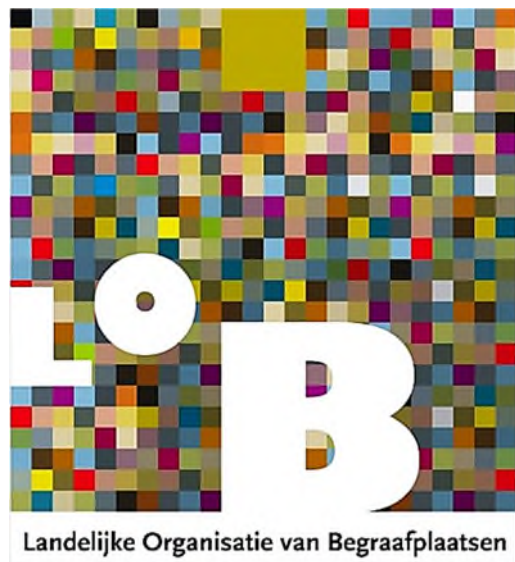

Wim van Midwoud (1956) was na een opleiding aan de Hogeschool Larenstein was hij o.a. werkzaam als vestigingsmanager bij een groot tuin- en landschapsinrichtingsbureau. Van 2001 tot 2011 was hij hoofd Buitendienst op begraafplaats / crematorium De Nieuwe Ooster in Amsterdam en projectleider van diverse restauratie- en renovatieprojecten. Sinds 2008 is hij consulent bij de Landelijke Organisatie van Begraafplaatsen (LOB) en sinds 2009 lid van de redactie van vakblad 'de Begraafplaats'. Naast deze functies adviseert hij, op freelance basis, diverse bureaus over duurzame vormgeving en begraafplaatsbeheer.

Maarten deed zijn modderige schoenen uit voordat hij de aula binnenstapte. De kleine aula staat keurig op de middenas van de gemeentelijke begraafplaats. Zijn begraafplaats kon hij wel zeggen. Al 34 jaar was hij de beheerder. De eerste jaren samen met zijn vader, maar vanaf zijn pensioen deed Maarten het werk meestal alleen. Eerst had hij nog een paar jaar gewerkt bij de plantsoendienst in het dorp. Dit werk ging hem na een paar jaar toch vervelen. 's Avonds aan tafel vertelde zijn vader aan één stuk door over wat hij die dag allemaal had meegemaakt. Soms waren er wel twee begrafenissen per dag! Maarten had nog geen dag spijt van zijn beslissing. Dit is het mooiste werk wat een mens kan doen. Iedere avond ging hij met een voldaan gevoel naar huis, de dienstwoning achterop de begraafplaats waar hij was geboren. Als begraafplaatsbeheerder moet je toch maar van alle markten thuis zijn. Hopelijk mocht hij hier blijven werken tot zijn vijfenzestigste. En waarom niet? Hij hoorde nooit klachten.

Morgen is er een begrafenis van zijn oude schoolmeester. De tweede plechtigheid deze maand. De stoelen waren stoffig; binnenkort maar weer eens lappen. Enkele waren zó slecht dat hij deze maar in de hoek bij de ingang zette. Alles moet morgen goed gaan per slot van rekening. Even kijken of de geluidsinstallatie nog werkte. Hij deed een cd in de cd-speler. Een rafelig geluid kwam uit de luidspreker. Hij had al eens aan de wethouder gevraagd of er niet eens een nieuwe installatie kon komen. 'Bezuinigen Maarten. Bezuinigen, bezuinigen wat de klok slaat. Maar komt er dan geen geluid meer uit de luidsprekers?' Nou, dat kon Maarten niet zeggen. Er kómt geluid uit. De wethouder was hier nog nooit langs geweest. Waarom eigenlijk niet? Maarten zette de katafalk alvast klaar. Misschien moest hij de wethouder maar eens uitnodigen. De cake sneed hij vast in plakjes en zette dit in de koelkast. Dat scheelde weer; dan hoefde hij dit morgen niet meer te doen. De koffie zou morgen worden gebracht vanuit de kantine in het gemeentehuis. Maarten ging weer naar buiten en deed de deur van de aula op slot. O wacht, nog even een raampje openzetten anders ruikt het morgen zo muf.

Het was alweer half vijf en Maarten kon naar huis. Het was een mooie voorjaarsdag, de vogels flochten volop, dus liep hij nog even een rondje over zijn begraafplaats. De zwarte grond tussen de graven had hij vanmiddag nog even gekorrelt en aangeharkt. Ook de paden lagen er weer netjes bij. Dat moest ook wel, want morgen was er eindelijk weer eens een begrafenis. Toch jammer dat nog zo weinig dorpsgenoten een laatste rustplaats vonden op deze mooie plek. Maarten kwam aan bij zijn favoriete plek: het oudste gedeelte. Midden op dit veldje staat een enorme beuk, die wel 150 jaar oud moest zijn. De bovengrondse wortels veroverden zo langzamerhand de oude graven van Belgisch hardsteen. Enkele staande stenen werden ingebed in de dikke stam van de oude boom. Van de meeste graven was al lang geen rechthebbende meer in leven. Toch jammer om zo'n gedeelte te ruimen. En ach, dat onderhoud van dit gedeelte viel toch best wel mee. Even verderop, op het volgende veldje had Maarten die middag het graf van zijn oude schoolmeester gegraven. In dit deel lagen wel meer meesters en juffen van zijn oude lagere school. De oude bovenmeester was twee jaar geleden gecremeerd. Op de begraafplaats was geen voorziening voor asurnen. Er was

immers nog nooit iemand aan de poort geweest, met de vraag of ook de as van een geliefde hier een plekje kon krijgen! Als er ooit vraag naar zou komen, dan kon hij altijd nog wel zien. Lachend scheerde laag over de oude graven een groene specht. Maarten had altijd het gevoel dat hij werd uitgelachen door deze schitterende mosgroene vogel. Maarten passeerde het achterpoortje en liep zijn moestuintje in. Nog mooi even tijd om de bedden klaar te maken voor de groentes die hij daar kweekte. Zijn vader deed dat vroeger ook al.

Op dat moment werd op het gemeentehuis een contract getekend en het glas geheven. De begraafplaats was een te grote kostenpost geworden. De wethouder schudde de hand van zijn collega van de grotere buurgemeente. Daar had men een goed florerende begraafplaats, waar men volledig had ingespeeld op de wensen van de huidige nabestaanden. De collega kwam dit naburige dorp te hulp en zou de exploitatie van deze begraafplaats integreren. Maarten zou voor zijn laatste werkzame jaren nog kunnen worden overgeplaatst naar sector Openbare Werken, afdeling groenvoorzieningen. Hij was helaas van de oude stempel en had nooit serieus initiatief getoond om daadwerkelijk in de begraafplaats te investeren. Hij beheerde deze dodenakker als zijn vader, in de jaren '60! Dat werkte in de jaren '60, maar anno nu willen bezoekers kunnen kiezen, een persoonlijke benadering. Maarten gaat nog een paar jaartjes naar sector Openbare Werken. Daar is het in ieder geval niet zo'n dooie boel.